

въ Пампелуна, благодареніе на голѣмото му вліяніе по смущеніята за привилегіятъ, герцогъ де-Лерма го бѣ опрѣдѣлилъ, въ същия вечеръ, верховенъ полицмейстеръ на Толедо, а сеньоръ Петръ Діазъ по рекомендаціята на герцога Уседа, сына на първия министръ, го наслѣди въ Пампелуна.

« Да, господине, извика бабичката, този Петръ Діазъ, полицмейстерътъ, е причина! Като немахмы средства да му заплатимы, щѣхмы да продадемъ и послѣднытъ покщнины, които ни останхж отъ времето на богатството ни . . . онѣзи отъ които неискаше никакъ дъщеря ми да са отдѣли.

— Никога! . . . никога! извика тя отчаянна, заклела съмъ са. . . .

— Китарата и огледалото ѝ! опазихъ ги до сега; азъ, нейна майка, слѣдуваше бабичката съ неудържимыя си гѣвкавъ езикъ; азъ, безъ да ѝ кажъ нищо, рѣшила са бѣхъ да ги продамъ за да купимы хлѣбъ и да заплатимъ киріята си, и понеже искахъ сама да идж да ги продамъ . . . и този господниъ Петръ Діазъ ималъ си намѣреніето . . . защото при сичкытъ му шейсетъ години, този злонравенъ полицмейстеръ! . . .

— Малко почитаніе, рече важно единъ отъ жандармытъ, малко почитаніе, госпоже Урако, кога говоришъ за господина полицмейстера!

— На дяволытъ и той и всичкытъ испанскы полицмейстеры! извика бабичката съ необъяснимо пегодованіе; видѣли смы и приемали смы и принцове, и герцогы и грандове, каквыто нито е сънувалъ твойтъ полицмейстеръ . . . който е поставенъ да прави правосѣдіе, когато трѣбаше да начене отъ себе си. Да, господине, слѣдуваше тя като са обръщаше къмъ Пикальо . . . той посмѣи да помисли, когато видѣ че ще са отървемъ отъ рѣцѣтъ му, че тѣзи покщнины сж много хубавы и скщпы, и за туй не сж были нашы, и ако че сж намѣрвали въ рѣцѣтъ ни. . . .

Дъщеря ѝ нададе гласъ изпълненъ съ негодованіе, и поиска да са исправи отъ леглото си, на което са бѣ вържла.